

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18

Abonamentul: . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In Americă . . . 1 dolar

Apare odată pe lună

Redactor:

GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația:
Str. Gr. Manolescu No. 13
BUCUREȘTI II

SUMARUL:

<p>1. Desăvârșirea
2. Credința și creșterea spirituală
3. Calea lui Cain, rătăcirea lui Balaam și răscoala lui Core</p> | <p>4. Ai înviat împreună cu Hristos?
6. Poate un stat să existe fără religie?
7. Lecțiuni Biblice</p> | <p>12. Aviz
13. Botezuri cu Duh Sfânt</p> |
|---|---|---|

Desăvârșirea

BCU Cluj / Central University

„Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.“
Mat. 5:48.

Ca unii cari facem parte din școala duhovnicească a Domnului Isus, găsim în predarea cursurilor învățăturei Divine această îndemnare prețioasă, cuprinsă în textul de față. Noi știm că între pământ și cer se găsește o scară de urcare, având mai multe trepte, așa după cum între pământ și iad se află scara coborâreii, având și ea mai multe trepte. Și cum intenția sau dorința sufletului meu, nu este de a mă ocupa de cei ce se găsesc pe scara coborâreii, decât de acei ce se trudesc și se anevoiesc a merge pe scara ce duce în sus, rog pe Domnul Isus, ca prin puterea Duhului Sfânt, să ne călăuzească și servească cu sfatul Său. Una din treptele pe cari trebuie să urce credincioșii Domnului și care se găsește ca ultima treaptă, este desăvârșirea, fără de care nimeni dacă nu urcă pe ea, nu va ajunge la Tatăl lumunilor care este desăvârșit. Mulți și încă foarte mulți au pornit să meargă pe această scară, însă foarte puțini sunt aceia cari au în vedere sau au ca țintă desăvârșirea, treapta despre care apostolul Pavel spune: „Nu că am câștigat premiul, sau că am ajuns desăvârșit, dar alerg înainte“ și a alergat până când a ajuns apoi să spună „Lupta cea bună m'am luptat, am isprăvit alergarea (sau ur-

care), credința am păzit-o, acum cununa neprihănirii mă așteaptă“. Unii credincioși iarăși cred că au ajuns la desăvârșire, pe care de altfel și-o închipuiesc foarte greșit. De exemplu cred că desăvârșirea constă în a învăța, judeca, muștra, condamna și în a avea o râvnă pentru Domnul, râvnă care în cele mai multe cazuri, depășește priceperea, văzând pe alții păcătoși, abătuți, cu defecte, vrednici de osândit, iar pe dânsii, sfinți, neprihăniți, mai evlavioși, vrednici de a fi ascultați. Iacob apostolul scrie ca să nu fim mulți învățători, căci o mai aspră judecată vom primi. Toți greșim în multe feluri, dar dacă nu greșește cineva în **vorbire**, bărbat **desăvârșit**, este. Domnul Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, a chemat „Veniți... și învățați-vă dela Mine, căci eu sunt blând și smerit cu inima“, nu cu înfățișarea. Da, dela El, pe care Vechiul Testament ni-L zugrăvește ca „rob“ a cărui glas pe ulițe nu s'a auzit, iar Noul Testament, ca „miel“ care gura nu și-a deschis, atunci când era nedreptătit, judecat și osândit. Iar atunci când deschidea gura vorbea „cuvintele vieții“ care cuvinte odihnea pe cei obosiți, mângăia pe cei triști, îndrepta pe cei greșiți, clătina pe cei încrezători în sine și ne-

liniștea pe cei fățarnici în dreptatea lor. O! cuvinte de viață vecinică. Frații mei, surorile mele, să ne oprim puțin, câteva clipe măcar și să lăsăm să treacă pe dinaintea noastră șirul nespus de lung al vorbelor sau cuvintelor noastre. Ce fel sunt? Grozave! Și nu numai atât, chiar și acelea pe care nu le amintim sau le-am uitat, El le știe! Pe toate! Și încă în prezent ce fel de vorbe ai? Poți tu frate sau soră, să ridici ochii spre cer, după ficcare vorbire avută cu cineva și cu seninătate să spui; O! Tată, Neprihănitule Tată, pecețluiește Te rog tot ce am vorbit, samănă aceste cuvinte în brazdele inimei către care am vorbit, fă-le să răsară, să crească și să aducă rod? sau ești nevoit să spui; Nu ține în seamă Doamne, astupă Tu, șterge Tu, spulberă Tu, etc. tot ce eu am vorbit! Bagă de seamă iubite frate, că nici unul din cuvintele tale, nu s'a rostit în vânt, ele mai curând sau mai târziu, vor răsări pentru a aduce rod, într'o înfățișare oarecare — fie la tine — fie la altul.

Să ne aducem aminte de Maria care vorbește lui Aron, despre Moise și amândoi vorbesc împotriva lui. O vedem deci pe Maria, turnând otravă prin vorbire în sufletul lui Aron, ajutându-l să păcătuiască. Ce tablou îngrozitor! „Maria și Aron au vorbit împotriva lui Moise, din pricina femeii etiopene, pe care o luase el de nevastă.“ E o mare primejdie să vorbești împotriva unui slujitor a lui Dumnezeu. Într'adevăr, era o răsvrătire vădită, să vorbești împotriva aceluia pe care Dumnezeu îl ridicase și-i dăduse sarcina unei slujbe duhovnicești și care chiar în împrejurarea în care se plângea Maria și Aron, pentru că așa vedeau ei, totuș Moise lucrase potrivit îndrumărilor lui Dumnezeu., Ori-cum e o greșală de neertat să vorbești pe slujitorul Domnului, chiar atunci când ți se pare că el nu se poartă cum se cuvine, sau că în oarecare privință e greșit. Domnul are Șă-l judece, iar tu frate și soră privește-ți faptele tale și judecă-le.

Da. E înfricoșător lucru să vezi pe unii credincioși, cum își îngăduie uneori să vorbească sau să scrie despre sau împotriva slujitorilor lui Hristos, căci nu face altceva decât că păcătuiește împotriva Domnului, acela care vorbește de rău pe scumpul Săi slujitor. E vremea să înțelegem și să rămânem pătrunși de însemnătatea cuvintelor: „Cum de nu v'ați temut să vorbiți împotriva robului Meu?“

Pofta de a ponegri, acest foc mâncător, e o ciură de care cu durere, pot spune că suferă foarte mulți din poporul lui Dumnezeu. Cum privește Domnul acest păcat, e de ajuns să ne uităm la Maria cum s'a umplut de lepră, ceea ce denotă că pentru El, ponegrirea sau împotrivirea e boala grețoasă și scârboasă de nesuferit a o privi. I-a aminte, i-a aminte, i-a aminte, fratele meu, ce înrăuriri au cuvintele tale, vorbele

tale? Cum lucrează ele? Ajută ele la cimentarea biserică și susținerea slujitorilor ei? Sau trezesc și hrănesc patimile altora, în felul acesta fiind un colportor al diavolului!

Dumnezeul milei să ne dea harul, ca să nu ne mai lăsăm târați în acest grozav păcat. Să fim mai veghetori, ca să nu fim găsiți că unii ce săvârșesc ceea ce supără pe Dumnezeu, adică vorbind împotriva celor ce sunt dragi inimii Sale. Dacă vom privi cu un ochi spiritual, atunci vom găsi că nu e nici un slujitor al Domnului în care să nu se găsească un cât de mic „bine“ și la binele acesta să ne oprim, să-l urmărim, să-l întărim și să-l facem să crească cu orice preț, spre binecuvântare. Iar în cazul, când nu am putut afla nici un pic de „bine“ la fratele nostru de slujbă, care e slujitorul Domnului, dacă ochiul nostru firesc, n'a descoperit la el decât cusururi; dacă n'am izbutit să zărim măcar o mică scântie de viață în mormanul de cenușe; cel puțin o piatră prețioasă în grămada de piatră și nisip; n'am ajuns să vedem în el decât o fire pământească, și atunci, da și atunci cu o mână plină de iubire, de adevărată iubire la Domnului Isus, să întindem scumpul mei frați, vâlul tăcerii peste fratele nostru și robul Domnului și să nu vorbim despre el decât la „scaunul harului“. Binecuvinteze Domnul pe toți acei ce au fost învățați în mreja nesuferitului păcat și că și Aron să poată zice: „Ah! Domnul meu, nu ne face să purtăm pe deapsa păcatului pe care l-am făcut ca niște nechibzuți și de care ne-am făcut vinovați.“

Și acum să mergem și să privim și spre slujitorul lui Dumnezeu, spre Moise, care prea frumos ne zugrăvește chipul cum el s'a purtat într'o astfel de împrejurare. Moise plin de Duhul Stăpânului său, se roagă, mijlocește pentru acei cari au vorbit atât de nesăbuit, împotriva sa. Cine își, cunoaște adevărata stare înaintea lui Dumnezeu, poate să se ridice deasupra tuturor vorbirilor și împotrivrilor și nu se tulbură, decât să întristează de starea în care se află cei ce i se împotrivesc. El știe sigur că nimeni, dar absolut nimeni, nu poate să-l așeze mai jos decât se cuvine sau decât l-a așezat Stăpânul său, în mâinile Căruia, i-a încredințat pricina, căci numai El judecă cu dreptate și va răsplăti fiecăruia după faptele sale.

Aceasta e adevărata slujbă — adevărata biruință — biruința harului — biruința omului desăvârșit. Și acum ca încheiere, te rog scumpe frate și soră, tu care te afli pe scara ce urcă în sus, tinde spre desăvârșire, ca să fii din adevăr fiul Tatălui desăvârșit.

„Cine nu greșește în vorbire, bărbat desăvârșit este.“ Fii Doamne Isuse în etern lăudat pentru toate, împreună cu Tatăl și Duhul Sfânt! Amin!

Credința și creșterea spirituală

Credința și creșterea spirituală, este o necesitate pentru înobilarea omului, abătut dela această demnitate. Ce va face omul matur în învălmășala vieții; dacă va fi lipsit de această creștere? Nu va fi oare mai rău decât animalul? Da, căci el este plin de înclinări și de pașimi rele. El are tristul privilegiu, de a fi când vrea, mai animal de cât animalul și de a fi cum a zis un poet, spaima spaimelor. Omul credincios, crescut într-o viață spirituală, este însuflețit de dreptate, iubitor de Cuvântul lui Dumnezeu; bun și milostiv, iar cel nereligios n'are nici o garanție de a fi bun.

Va avea vre un frâu bogatul în strângerea avuțiilor sale, pe ori ce cale, dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu-l va face atent: „căci nici hoți, nici lacomi, nici răpitori nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.” I. Cor. 6 : 10. Apostolul Pavel le atrage atenția: „Bogați din veacul de acum îndeamnă-i, să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății trecătoare, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții așa că să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.” I Tim. 6 : 17 — 20. Și mai lesne este pentru o cămilă să treacă prin urechile acului, decât pentru un bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu; Marc. 10 : 25 neapărat pentru un bogat lacom, nemilostiv care își pune toată nădejdea în niște bogății, uită pe Dumnezeu, uită sufletul său și nu-L cinstește pe Dumnezeu cu celea dintâi roade din tot venitul său.

Fără educație religioasă, nu se va purta stăpânul într'un mod crud, ca un tiran, față cu servitorii săi? Cuvântul lui Dumnezeu îi amintește: Înaintea lui Dumnezeu, nu este Grec, nici Iudeu, barbar, Schit, rob, stăpân de sine, nu este parte bărbătească sau parte femeiască, căci voi toți unul sunteți în Hristos. Col. 3 : 11 Gal. 3 : 28 Stăpânilor, dați slujitor ce este drept și ce este potrivit, știind că și voi aveți un stăpân în cer. Col. 4 : 1. Numai învățăturei spirituale se datorește ideea de umanitate, ce recunoaște, apără și face să progreseze personalitatea morală a fiecărui om. Numai sentimentului religios se datorește adevărata însemnătate, dată ideii de umanitate, prin ridicarea destinațiunii omului la o treaptă de egalitate, pentru a avea o purtare cuviincioasă, omenească și creștinească cu slugile sale, căutând să nu le desbrăcăm și să nu le micșorăm demnitatea de om, căci sunt frați de ai noștri, întru cât toți avem un Tată, în cer.

Și slugilor, le dă sfaturi ca să fie la locul lor, pentru păstrarea bunei înțelegeri cu stăpânii, dându-le toată

cinstea, supunerea și ascultarea cuvenită. „Slugilor ascultați în toate pe stăpânii voștri firești, nu slujind numai în față, ca uni cari caută să placă oamenilor, ci în curățenia inimii, temându-vă de Dumnezeu, slujind cu bunăvoință, ca Domnului și nu oamenilor; știind că dela Domnul veți primi plata moștenirii.” Col. 3 : 22 — 24.

Fără de lumina Sfintei Scripturi, negustorul, nu va înșela în dreapta și stânga,? Nu va falsifica marfa, în modul cel mai neomenesc? Dar, Cuvântul lui Dumnezeu îi amintește că : Uriciunea este Domnului cântarul mincinos și; cumpăna vicleană nu este bună înaintea lui. Iar Mântuitorul zice : „Dați și vi se va da : măsură bună, îndesată, clătinată și vârfulită vor da în sânul vostru, căci cu ce măsură măsurați, vi se va măsura înapoi.” Luca 6 : 38, I. Tes. 4 : 6.

Ce ar fi judecătorul, care în împărțirea dreptății, nu ar crede în Hristos, care s'a restignit și nu s'ar teme de Dumnezeu, care a venit a aduce dreptatea în omenire? Dar având această credință, în Hristos, ori de câte ori începe să scrie hotărârea sa, trebuie să-și aducă aminte de cuvintele Sfintei Scripturi: „Judecați drept, ca nu cumva mânia Mea să izbucnească, ca un foc și să ardă, fără să fie cine să vă stingă. Ier. 21 : 12. Apoi să fie stăpân pe sine, nu șovăitor sau cu Țică de autoritățile superioare, cum a judecat Pilat, care își spăli mâinile, că Isus este nevinovat, iar pe de altă parte îl condamna la moarte, ascultând mai mult de martori mincinoși și de amenințare neîntemeiată, de cât de conștiința sa și de dreptate. Să fie nepărtinitor: „Să nu căutați la față oamenilor în judecată, să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu e Cel care face dreptate.” Deut. 1 : 17. De sunteți părtinitori, faceți păcat, muștrați fiind de lege, ca călcători”. Iar pe cei nedreptățiți, îi satisface adevăratul Judecător în cer, zicându-le: „Ferice de cei flămânzi și însetoși de dreptate, că aceia se vor sătura.” Mat. 5 : 6.

În cel mai înalt grad, credința îi folosește bolnavului, în chinurile suferințelor sale. Prin ea se tămăduiește bolnavul, de ori ce boală incurabilă, iar prin tămăduirea lui să mărește numele Dumnezeu. După cum ancora împedecă vaporul de a fi prada valurilor unei mări infuriate, tot așa și credința îl sprijinește pe bolnav, îi dă putere de răbdare și îi întărește credința, făcându-l să suporte amărăciunea durerilor, până când primește vindecare.

Câți dintre cei chinuți de aceste boale, fiind lipsiți de credință, și-au curmat viața, cu arma, cu ștreangul, cu un pahar de otravă, sau pe șinele trenului? Și te cuprinde groaza, când auzi, funcționarul, sau directorul, sau casierul X s'au omorât. Obser-

vându-se de aproape, se vede, că acestea îndepărtând din sufletul lor credința în Dumnezeu, și-au apropiat de inimă revolverul sau paharul cu otravă, ca leac în vre-o desnădejde. Fapta aceasta, nefiind deloc creștinească, este diavolească.

În orice nenorocire, fie materială, fie morală, Sfânta Scriptură, ne recomandă răbdare. Drept exemplu îl avem pe Ioav, care pierzându-și averea și copii, iar apoi bolnav greu, zăcând singuratic pe câmp, scărpinându-se cu un ciob, el nu și-a pus capăt zilelor, ceea ce nici animalul nerațional nu face, ci a răbdat cu încredere și nădejde în bunătatea lui Dumnezeu; n'a blestemat, de și a fost îndemnat, ci a binecuvântat, zicând: „Gol m'am născut, gol mă voi duce; Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele lui binecuvântat.“ Iov 2 : 21—22, II Cor. 6 : 1—10.

Față de acestea, exemple și altele multe, de care este plină Sfânta Scriptură, cel ce se încrede în Dumnezeu, cel ce citește Sfânta Scriptură, pe patul de boală simte multă ușurare și primește tămăduire, punându-și încrederea în Dumnezeu într-o singură mântuire.

Sfânta Scriptură este busola, este cârma, care nu lasă sufletul omului să se rătăcească, nici un minut; prin acest ajutor, merge sigur la port, deși valurile ispitelor, îndoelilor și nenorocirilor îl amenință continuu. Ea îl asigură de o viață viitoare vecinică și la aceasta gândindu-se îi surâde mulțumirea și i se împuținează întristarea, că părăsește această viață pământească, cu ale ei dulci sau amari suferințe și merge acolo unde nu-i durere, nici plâns, ci numai mângăere.

Credința și viața spirituală, care are la bază Sfintele Scripturi, îl ridică pe om pe aripile nădejdi, nu-l lasă să atârne, pradă desnădejdi și disperări, ci ne zice: „Nici de cum n'am să te las.“ Pentru un astfel de suflet, nu este îngrozitoare nici moartea, pentru că pentru el și aceasta este un câștig. El își are ațintite privirile spre vecinicie, de unde își frage obârșia și unde este patria adevărată a călătorului de pe acest pământ.

Acolo sus e loc nu numai pentru cei mari și fericiți ai pământului, a căror cale în viața aceasta pământească a fost așternută cu flori, și cari și-au luat partea în lumea aceasta, ci pentru toți oamenii, fără deosebire, pentru cei săraci și nenorociți, pentru cei streini și prizonieri. Nădejdea creștinului este ca un balsam alinător pentru inima lovită de suferință, ce

străbate prin acoperișul trupului muritor în sufletul, ce suspină ca într-o temniță... Chiar dacă afară poate vremuește sau viscolește, de se scutură zidul închisori — trupului —, înăuntru — în suflet — se poate ivi zori minunate de primăvară și, o pace cerească dulce și mângăitoare, negrăită, nădejdea răsplătirii acelei vecinice —, domnește în inimă și aceasta îl determină a sta nepăsător în fața oricărei suferințe. Și, dacă nădejdea credinței creștine a fost stea mângăitoare pentru toată viața sa, ea este cu deosebire ceasul hotărâtor de pe urmă, când visul scurt al vieții pământești este aproape de sfârșit, și mâna nemilostivă a morții rupe toate legăturile ce încătușa pe om, în această viață vremelnică. Ea este mângăitoare nu numai pentru cel ce moare, ci și pentru cei iubiți ai lui, cari rămân în viață și păzesc orânduile lui. La patul de moarte a unui credincios pios, nu este jeliire, nici semn de desnădejde. Durerea crudă a despărțirii se alinează și se îndulcește cu speranța mângăitoare de a se vedea într-o lume mai bună, adică în vecinicie.

Nu tot așa se petrece lucrurile cu un om, în momente de suferință, de nenorocire în fața morții, dacă acel om nu a fost credincios și nu are inima încălzită de căldura credinței creștine, ci numai de filosofia veacului necredincios; pentru un așa om, în asemenea momente, toate încurajările, toate mângăerile nu sunt numai vorbe goale, fără nici un farmec, verde și rece, rămânând singur în prada desnădejduirii și remușcărilor conștiinței, dându-și seama în acelea clipe de pe urmă, că -n vecinicie îl așteaptă osânda vecinică,

Din celea de mai sus, putem vedea ce serviciu, ce folos mare și ce roade binecuvântătoare aduce credința și viața spirituală, omului în tot pasul său, în tot timpul, din întreaga viața sa. Ea îl face pe om virtuos, nobil și cu ideal. Credința și viața spirituală, sunt aripile ce ne înalță deasupra pământului și forța, care singură poate să oprească omenirea de pe povârnișul nenorocirii. Numai atunci omul se înalță deasupra animalului, când îngenunche înaintea lui Dumnezeu și i se închină în Duh și adevăr. În caz contrar, se disprețuește și se înjosște pe sine și cade în adâncime, unde va fi chinuit o vecinicie întreagă.

IOAN DANCIU

Calea lui Cain, rătăcirea lui Balaam și răscoala lui Core

Iuda v. 11.

Căutând și citind Sfintele Scripturi, vedem că au fost diferiți oameni în diferite timpuri cari sau opus voinței lui Dumnezeu, amăgindu-se pe ei înșiși și amăgind și pe alții. Din neamul acestora au fost acești trei oameni din titlul articolului acesta, cari deși n'au trăit în unul și același timp, totuși sunt legați unul de altul prin faptele lor de abatere și ap. Iuda îi pune pe toți pe unul și același cântar. Noi prin harul și mila Domnului vom cerceta lucrarea fiecăruia din ei și vom privi în jurul nostru să vedem dacă ei astăzi mai au urmași.

Calea lui Cain. Cain a fost întâiul născut al lui Adam. De profesiune era agricultor. După un timp a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Domnul n'a privit cu plăcere spre jertfa lui Cain și din această cauză el s'a mâniat foarte tare și fața i s'a posomorât.

Sunt mulți cari au crezut și cred că, Domnul nu a căutat cu plăcere spre jertfa lui Cain, fiindcă acesta a adus-o din roadele pământului pe cari le avea mai rele. Lucrul acesta însă nu este arătat de Sf. Scriptură și după înțelesul ei, altceva era cauza pentru care Domnul nu a căutat cu plăcere spre jertfa lui Cain.

Jertfa se aduce pentru iertarea păcatelor. O jertfă care se aducea în felul acesta, trebuia să aibă în ea sânge, pentrucă: „fără vărsare de sânge, nu este iertare.“ Evr. 9 : 22. Nu era permis ca fiecare să aducă ca jertfă lui Dumnezeu lucruri pe cari le voia el, decât numai acelea pe care le voia Dumnezeu. Deci pentruca Dumnezeu să caute cu plăcere spre jertfă, ea trebuia să fie adusă după voia Lui și nu după voia sau dorința persoanei care o aducea.

După cum mărturisește Sf. Scriptură, Cain s'a mâniat foarte tare din cauză că Domnul nu a privit cu plăcere spre jertfa lui și în același timp a privit cu plăcere spre jertfa fratelui său Abel care era adusă după voia Lui. Și cum Cain nu putea să se răzbune împotriva lui Dumnezeu direct, el a căutat să se răzbune asupra fratelui său care a fost iubit de Dumnezeu și l-a omorât. Gen. c. 4.

Pe lângă aceea că jertfa lui Cain nu era adusă după voia lui Dumnezeu, el mai era și un om rău care lucra lucrări rele fiind el însuși dela „cel rău“. Și a ajuns a fi ucizătorul fratelui său, numai din cauză că lucrările aceluia erau drepte și Dumnezeu l-a iubit. Astfel Cain după ce și-a ales calea păcatului, calea

neascultării de Dumnezeu, a ajuns în fine pe calea crimei. I Ioan 3 : 12.

Calea lui Cain, este urmată astăzi de foarte mulți oameni. După cum Cain care era dela „cel rău“ a îndrăznit să aducă jertfă Domnului, tot la fel mulți dintre aceia cari nu sunt născuți din nou, nu sunt născuți din Dumnezeu, îndrăznesc să cheme Numele Lui. Ei se roagă, ba chiar și jertfesc ceva pentru Dumnezeu, dar aceea ce jertfesc ei, nu este jertfa pe care o vrea Dumnezeu. Rom. 12:1-2. Din această cauză Dumnezeu nu poate căuta cu plăcere spre rugăciunile și jertfele lor, ei în mânia lor, caută să omoară pe acei care lucrează dreptatea, pe a căror jertfă Domnul o primește și cari sunt iubiți de El.

Ucigaș nu este numai acela care omoară corpul decât ucigaș este și acela care omoară sufletul. Acesta însă nu se poate omori cu ciomagul, cuțitul sau revolverul, ci el se omoară cu un fel de armă mai fină, pe cari nu le pot pricepe nici înțelege decât numai oamenii duhovnicești. Oamenii despre cari vorbește ap. Iuda în epistoala sa la v. 11, erau printre credincioși și prin urmare nu aveau posibilitatea de a omori trupește. Și cu toate aceste ei mergeau pe calea lui Cain, fiindcă omorau duhovnicește. Despre astfel de ucigași zice David că își ascut limba ca pe o sabie și își aruncă vorbele lor amare, ca niște săgeți, ca să tragă în ascuns asupra celui nevinovat. Psalm. 64 : 3-4. 57 4. Iată deci armele cu cari luptă cei ce sunt și urmează pe calea lui Cain.

Noi când întâlnim pe câte unul așa zis credincios, îl cunoaștem imediat pe care cale merge. Când privim la limba lui și auzim ce ne spune, îl cunoaștem dacă este pe calea lui Hristos, sau este pe calea lui Cain. „Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune.“ Mat. 7 : 18. Astfel cel ce caută viața altuia, nu poate veni la noi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești. Efes. 5 : 19. Un asemenea nu poate să se roage când e în suferință și nu poate să cânte cântări de laudă când este vesel, Iacob 5 : 13, fiindcă dânsul ca o fiară setoasă de sânge, atentează la viața fratelui său care este mai drept decât el și își ascute mereu limba ca să-l ucidă. „Dar sabia lor intră în însăși inima lor și li se sfarmă arcurile.“ Psalm. 37 : 15. Ei sunt niște fugari isgoniți și blestemați de Dumnezeu cari nu au loc stabil nicăieri. Căci nu degeaba urmează ei pe calea lui Cain, fiindcă și dânsul

era fugar. Și „ucenicul nu este mai mult decât învățătorul său.“

Scumpe suflete, în fața celor de mai sus, te rog cercetează-ți viața să vezi pe a cui cale mergi, pe a lui Hristos sau pe a lui Cain? Bagă de seamă că Cain era dela „cel rău“ și a urât și a omorât pe cel ce era mai drept decât el.

Rătăcirăa lui Balaam. Sf. Scriptură ne arată că, Balac regele Moabului temându-se foarte tare de Israil a trimis după Balaam în Mesopotania să vină și să blasteme pe Israil. Balac credea că în felul acesta el va putea învinge.

Balaam în calitate de profet, a întrebat mai întâi pe Dumnezeu dacă îi permite să se ducă la Balac ori nu. Domnul nu ia permis să meargă și el a trimis înapoi în țara lor pe oamenii lui Balac. Dar Balac nu s'a lăsat învins de vorbele lui Balaam, el a trimis la dânsul alți oameni mai mulți și mai cu vază ca cei dintâi și l-a rugat să vină. Deși prima dată Dumnezeu i-a spus să nu meargă, Cuvântul Lui, n'a fost „Da“ și „Amin“ (II Cor. 1:20) pentru Balaam. Inima lui Balaam privea la daruri și pentru aceea a încercat a doua oară să ceară dela Dumnezeu sau să-L întrebe dacă- îi dă voie să se ducă. Balaam n'a voit să treacă peste voia lui Dumnezeu dar nu a voit să lase la o parte nici darurile lui Balac și astfel a început a ispiti pe Dumnezeu, fiind ispitit el însuși. Dânsul voia să unească pe Dumnezeu du darurile lui Balac. Acest lucru însă nu s'a putut. Dumnezeu îl lasă în pornirea inimei sale și el se duce cu oamenii lui Balac. Pe drum îngerul lui Dumnezeu îi stă înainte, măgărița sub el se oprește și începe a-i vorbi, în urmă Domnul deschide ochii lui Balaam și el vede îngerul cu sabia scoasă, care îi zice: „Eu am ieșit ca să-ți stau împotriva căci drumul pe care mergi, este un drum care duce la pierzare.“

Odată ce a ajuns la Balac, acesta îl întâmpină cu mare alai, dar când îi cere lui Balaam să blasteme pe Israil, el îl binecuvintează. Lucrul acesta s'a întâmplat în mai multe rânduri și el a umplut de mânie pe Balac. Num. c. 22, 23, 24.

Pentruca Israilul să poată fi blestemat, trebuia căutată o altă cale; trebuia pe el mai întâi tras în păcat, pentruca în felul acesta să devină urât și neplăcut în fața lui Dumnezeu. Acest lucru nu-l știa Balac, dar îl înțelegea foarte bine Balaam. Și astfel Balaam a învățat pe Balac să pună o piatră de potecnire înaintea copiilor lui Israil ca ei să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la desfrânare. Apoc. 2:14. Astfel fetele Moabiților au pofțit pe Israiliți la jertfele Dumnezeilor lor cărora ei au început să se închine mergând și în desfrâu. Din cauza aceasta Domnul s'a aprins de mânie împotriva lor și a poruncit lui Moise se spânzure în fața soarelui pe toți

cei mai mari cari se făcuseră vinovați de acest păcat. Până însă a trecut mânia Domnului, din Israil a pierit douăzeci și patru de mii. Num. 25.

Rătăcirăa lui Balaam este urmată astăzi de toți aceia cari voiesc a unii pe Dumnezeu cu banul care să dă pentru blestemul, desbinarea și nimicirea poporului lui Dumnezeu. Oamenii sfinți dau banii lor pentru scopuri sfinte, dar urmașii lui Balac îi dau pentru blestemarea poporului lui Dumnezeu și cei ce cad în rătăcirăa lui Balaam, îi primesc. Aceștia din urmă sunt aceia cari asemenea lui Balaam, nu s'ar depărta nici de Dumnezeu, dar nu ar lăsa să le cadă nici darurile din mână. Ei vreau să unească pe Dumnezeu cu darurile lor primite cu scopuri mășave.

Dacă numai atât ar fi, și ar fi destul de mare pericol pentrucă se pierd suflete de pe calea mântuirii. Lucrul însă este mult mai grav fiindcă oamenii aceștia odată ce primesc daruri trebuie să-și închidă ochii și să facă tot posibilul ca poporul lui Dumnezeu să devină sfășiat și desbinat, căci dacă nu fac așa Balac (cel ce dă darurile) se mânie și retrage ajutoarele și darurile. Și pentruca poporul lui Dumnezeu să iasă complet zdrobit, trebuie învățat să mănânce lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la desfrânare. Trebuie arătat lui că lucrul cutare nu-i păcat, că lucrul cutare e permis a-l face, că Dumnezeu nu caută la cutare faptă a ta, etc. Trebuie arătat poporului că lucrurile de oprire dela cutare faptă, sunt numai niște legi impuse de Moise și nu trebuie urmat și ascultat de om. De ce să nu te închini lui „Baal-Peor“ care poate să-ți aducă daruri? Și de ce să nu petreci cu tinerile lumii, că doară pentru aceea ești tânăr să-ți petreci?

Poporul care dă ascultare acestor îndemnuri rele, acela care se aruncă în rătăcirăa lui Balaam din dorința de a câștiga, își atrage prin aceasta mânia și urgia lui Dumnezeu asupra lui. El devine slab în fața vrăjmașilor săi și până când nu sunt îndepărtate dela conducerea lui toate căpeteniile cari l-au tras în păcat până atunci nu mai poate primi nici o binecuvântare dela Dumnezeu.

Fraților! Să ne cercetăm bine să deschidem larg ochii și să privim în jurul nostru, nu cumva suntem aruncați în rătăcirăa lui Balaam? Nu s'a întâmplat cumva să-și facă apariția Balac cu darurile și să cumpere pe Balaam iar acesta să caute a ne rupe dela simplitatea cea în Hristos și să pună înaintea noastră piatră de potecnire, învățându-ne să înfăptuim lucruri pe cari le-am știut oprite ca astfel să ne atragem asupra noastră mânia lui Dumnezeu, precum și hula și disprețul celor ce ne înconjoară, desbinându-ne noi și mergând spre nimicire? Să ne facem o cercetare amănunțită și serioasă. Și atunci când vom constata acest lucru, să nu ne lăsăm mai departe târați în rătăcirăa lui Balaam, decât să lăsăm

ca Dumnezeu să curețe din mijlocul nostru toate căpeteniile vinovate de păcatul lui Balaam, păcat care era dublu: odată cu luarea darurilor fără îngăduința lui Dumnezeu și a doua tragerea poporului în păcat.

Și înainte de a încheia cu rătăcirea lui Balaam, mai vreau să amintesc un lucru: aceia cari se lăsau prinși în această rătăcire pe vremea apostolului Iuda, erau dintre aceia cari mergeau printre copiii lui Dumnezeu și luau parte cu ei la „meșele de dragoste.“

Răscoala lui Core. Core a fost omul din seminția lui Levi care unindu-se cu Datam și Abiram din seminția lui Ruben și trăgând de partea lor încă două sute cincizeci de oameni din copiii lui Israel, s'au răscolat împotriva lui Moise și a lui Aron. Oamenii răscolți nu erau din rândurile celor simpli, ei erau dintre „fruntașii adunării.“

Răscoala lor se baza pe mai multe puncte de învinuire asupra lui Moise și a lui Aron. Primul punct era, că ei (Moise și Aron) se ridică mai presus de Adunarea Domnului, lucru care de fapt nu este admis fiindcă toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor. Al doilea punct era, că vrea să stăpânească peste ei, Vrea să le ieie „și ochii“. Al treilea punct se refera la faptul că i-a scos dintr'o țară bogată și i-a adus într'o pustie unde să moară de foame, etc.

Bineînțeles, aceste capete de acuzare puteau trezi mânia poporului împotriva lui Moise și Aron, făcându-i să nu mai asculte de ei, să nu li se mai supună și să-i privească ca pe niște amăgitori și înșălători; întocmai după cum i-au privit cei două sute cincizeci.

Orice răscoală însă are la bază un scop pe care cei mai mulți nu-l știu și nici nu-l înțeleg. Așa și răscoala lui Core era făcută cu un scop anumit. Core nu s'a mulțumit numai cu aceea că seminția lui (a lui Levi) era întrebuintată la slujba cortului și să putea apropia de Domnul, decât el a voit a pune mâna pe preoție și cum preoția era dată lui Aron, ei trebuia să se răscoale împotriva lui și totodată împotriva lui Moise prin care a fost rânduit Aron ca preot.

Răscoala lui Core a fost înfrântă; pământul și-a deschis gura și l-a înghițit pe el și pe consoții lui cei doi cu toate ale lor, iar pe ceilalți două sute cincizeci, i-a ars Dumnezeu cu un foc trimis din cer. Pentrucă niciodată nu s'a întâmplat că Dumnezeu să înalțe pe acela care a căutat ca să se înalțe în popor făcând răscoale împotriva celor pe cari Dumnezeu i-a pus în lucrare, ci ei toți au fost nimicți în toate timpurile. Pentrucă acela care vrea să fie ceva în poporul lui Dumnezeu, trebuie să-și pună viața

și casa în regulă după Cuvântul lui Dumnezeu și să nu caute a face răscoale și tulburări în popor. I Tim. c. 3. Num. c. 16'

Core și consoții lui erau din tabăra Isivailiților, dar în răscoala lor, departe de a putea dobândi ceea ce au râvnit, au pierit ei înșiși.

Acest Core, are foarte mulți urmași și tocmai faptul acesta l-a făcut pe ap. Iuda să scrie despre ei în legătură cu el. Eu cred, ba chiar am constatat, că urmașii lui Core sunt mai mulți printre credincioși decât ceilalți. Sunt mulți cari nu se mai sfiesc într-unu nimic a vorbi cuvinte de ocară împotriva lucrătorilor Domnului. Ei îi hulesc și disprețuiesc în toate chipurile, ei îndeamnă pe membri ca să nu li se supună, ei îi arată ca pe niște netrebnici cari nu sunt vrednici de niciun respect. Și oare așa să fie lucrurile aceste? S'au stricat toți lucrătorii lui Dumnezeu chemați să lucre în viața lui? Oare nu mai are Dumnezeu astăzi pe pământ popor? Căci dacă lucrătorii sunt stricați, stricat este și poporul de conducerea lor, căci „dacă conduce orb pe orb, amândoi cad în groapă.“ Mat. 15 : 14. Atunci cari vor fi cei vii cari vor întâmpina pe Domnul în aer la venirea Lui?! I Tesal. 4 : 17.

Un lucru să ne fie de știut. După cum am zis mai sus, toată răscoala are un scop și ea se face dintr'un interes. Core a voit să pună mâna pe preoție. El nu putea face acest lucru până nu năvăli întâi discreditându-l în fața poporului, pentruca poporul deslipindu-se de el, să li lăși exemplu de el și de ceata lui. După aceea lucră toți urmașii lui Core. Ei hulesc, și defaimă pe slujitorii Domnului; arătându-se pe ei mai buni, mai sfinți și mai miloși față de popor. Însă nu așa îi vede Dumnezeu care cere mile și rărunchii.

Core a pierit cu toată ceata lui pentru că a umblat să câștige inima poporului și a lucrat împotriva lui Dumnezeu. La fel au pierit toți răscolătorii în toate timpurile și la fel pier ei până în ziua de azi. Cei ce sunt lucrătorii lui Dumnezeu, sunt puși în lucrare de El și oamenii nu-i pot alunga. Acela care se atinge de ei să le facă rău, se atinge de lumina ochilor lui. Zah. 2 : 8. Răscolătorii se zdrobesc și pier, dar slujitorii Domnului rămân cu toată lupta ce se dă împotriva lor, ei mai curățiesc din ea. Aliluia.

Scumpe suflete! Te rog cercete dacă faci parte din ceata Domnului Isus sau nu? Dacă ești într'una din aceste trei descrieri mai sus?!

Ai înviat împreună cu Hristos ?

„Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.“ Colos. 3 : 1.

Ai înviat tu iubite frate și soră împreună cu Hristos? o întrebare care ar părea căm ciudată în primul moment, dar care are o oarecare însemnătate. Aici nu e vorba de învierea de după moarte, la ziua aceea care a hotărât-o Domnul. Ci Apostolul vorbește aici de o înviere care are loc chiar aici pe pământ, căci altfel n'ar putea să spună: „Voi ați înviat.“ Cum ar veni aceasta? După cum cu crucea și cu moartea Domnului intrând într'o legătură personală cu El încât putem să spunem: El a murit pentru mine și eu am murit împreună cu El, tot așa și cu învierea Domnului, trebuie să intrăm într'o astfel de legătură, încât să putem spune: El a înviat pentru mine și eu am înviat împreună cu El. Sau în alt termen de vorbire ar fi așa: Eu trăiesc acum o viață nouă prin puterea învierii Lui. Lucrul acesta ni-l arată lămurit ap. Pavel în ep. Galat. când spune: „trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.“ Sau mai bine zis: Viața mea de acum nu mai este cărmuită de firea mea pământească adică de „eu meu“ ci de Hristos care locuiește în mine. El îmi arată tot ce trebuie să fac și să lucrez, mă învață ce și cum să vorbesc, așa că în totul El a luat locul firii mele pământești. Hristos trăiește în mine și El răspândește viață în jurul meu prin rânduirea întregii mele purtări. Acelaș lucru i-l spune și Colosenilor când le zice că au înviat împreună cu Hristos (Colos). 3 : 1). Acum se naște întrebarea de mai sus. Putem spune fiecare dintre noi: „Eu am înviat împreună cu Hristos!“ Cine spune „da“, trebuie să arate în viața lui că este așa. De aceea ap. Pavel scrie: „Dacă ați înviat împreună cu Hristos, umblați după lucrurile de sus unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.“ Să spunem numai din gură că am înviat cu El, nu este prea greu, dar nu ne ajută la nimic. Iată de ce trebuie să arătăm în viața de fiecare clipă că am înviat împreună cu El. Dovada vieții vii este umblarea după lucrurile de sus unde șade Hristos.

Iată un lucru asupra căruia trebuie să fim bine lămuțiți. După ce umblăm noi? Umblăm după lucrurile pământești și trecătoare? Umblăm după bunurile desfătărilor și câștigurile din vremea de azi? Atunci s'o știm bine că n'am înviat împreună cu Hristos. Vedeți dar că această cercetare este nespus de însemnată. După ce umbli tu iubit suflet? Mie nu-î

nevoie să-mi dai nici un răspuns, dar pentru ca să nu te amăgești pe tine, răspunde lui Dumnezeu.

În zilele de astăzi este vremea potrivită ca să ne facă plini de îngrijorări. Cu fiecare zi lucrurile se fac tot mai scumpe și viața tot mai grea. Și fără să vrei îți pui întrebarea: Unde o să ieșim și mai ales cum o să ieșim din încurcătura aceasta? Cine își face astfel de îngrijorări, să știe lămurit că nu umblă după lucrurile de sus. Domnul a spus doar că Lui I s'a dat toată puterea în cer și pe pământ. Așa că puterea Lui să întinde și peste tine și peste viața ta. În mâna Lui care era străpunsă stă și vremea de față și cea care are să vină. Iată de ce nu trebuie să mai fim plini de îngrijorare, ci să umblăm mai degrabă după lucrurile de sus. Ne trebuie însă o încredere; și o încredere de copil, care ne lipsește. Dacă vrem și mai bine să vedem dacă am înviat împreună cu Hristos, să ne cercetăm puțin după felul cum ne rugăm. Domnul Isus ne-a învățat cum să ne rugăm în „Tatăl nostru“. Și ce pune El la începutul acestei rugăciuni? De trei ori la rând să spună cuvântul „Tău“. „Numele Tău — Impărăția Ta — voia Ta.“ Ce vrea să ne spună cu asta Domnul Isus? Vrea să ne dea o lecție însemnată și anume: Cel dintâi loc în viața noastră trebuie să-l aibe Dumnezeu. Planurile Lui cu privire la Impărăția Sa, trebuie să fie planurile noastre cele mai de seamă. Zidirea Impărăției Sale și preamărirea numelui Său, trebuie să fie toată ținta vieții noastre. Și când noi vom privi planurile Lui ca pe cele mai de seamă planuri ale noastre atunci și Dumnezeu va privi planurile noastre ca pe ale Lui și va avea grijă de noi în toate. Să nu uităm însă că locul întâi este al Lui.

Să ne întrebăm fiecare în parte dacă planurile Lui au avut cel dintâi loc în viața noastră. Sau nevoile noastre, planurile și nădejțile noastre au avut cel dintâi loc în rugăciunile noastre. Dacă așa stau lucrurile, noi tot n'am învățat să umblăm după lucrurile de sus, căci n'am înviat împreună cu Hristos. Iei tu iubit suflet în seamă însemnătatea acestei cercetări a vieții noastre? Mai iei tu seama la vorbele celor din jurul tău? Te mai încântă vorbele de laudă ale semenilor tăi? Să ști atunci că nu umbli după lucrurile de sus. Și dacă nu umbli după aceste lucruri de sus cari fac plăcerea Domnului Isus, să ști că nici n'ai înviat împreună cu El.

Nu cumva mai sunt înviața ta lucruri de cari nu te poți lăsa în ruptul capului? Nu cumva mai ai în viața ta legături cari te țin încâtușat? Tot mai umbli după voia ta și după folosul tău? Atunci să ști că n'ai înviat împreună cu Hristos.

Lămurește-te bine de tot cu privire la umblarea ta, Cercetează-te bine. Poate că vei găsi cu durere, că tu până acum, n'ai umblat decât după lucrurile pământești și trecătoare și nici măcar nu te-ai gândit la cele cerești și vecinice. Poate că te vei lămuri atunci pe deplin că n'ai înviat împreună cu Hristos de vreme ce nu trăiești o viață noă cu El. Nici nu se poate o clipă mai grozavă ca aceea când vei face aceste descoperiri. Și totuși clipa aceea va fi cea mai binecuvântată clipă din viața ta. Căci atunci vei ieși deabinelea din vorbăria goală despre cele cerești și vecinice și vei porni pe cărarea binecuvântată a unei vieți vii împreună cu El. Dacă am înviat împreună cu El, umblăm după lucrurile de sus și nu mai umblăm nici o clipă după lucrurile trecătoare ale acestui veac și nici după plăcerile lumii de azi. Și ne vom încredința mai bine de cuvintele Eclesiastului: „Deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune.” Ec. 12 : 8. Dacă însă n'am înviat împreună cu Hristos,

trăim pentru noi înșine și atunci nu mai putem spune: „Dacă trăim, pentru Domnul trăim, și dacă murim pentru Domnul murim.” Cineva spunea că numai cei răpiți vor fi răpiți de Domnul când va veni. Și cu drept cuvânt așa este. Dacă vrem să fim răpiți de Domnul în văzduh la venirea Lui, trebuie să fim răpiți din oriși ce păcat, din viața pentru lume și din viața pentru noi înșine. Tot așa s'ar putea spune și despre înviere: Numai cei înviați vor fi înviați. Adecă numai cei ce au înviat aici pe pământ împreună cu Hristos, vor învia la venirea Domnului. Dacă viața noastră ar fi o viață vie, cât de mult ar înainta lucrul Domnului. Ai înviat iubite suflete împreună cu Hristos? Dacă da, umblă după lucrurile de sus ducând o viață vie, o viață nouă prin puterea Celui înviat.

Domnul Isus să ne ajute a fi în adevăr vii cu El, în El și pentru El, ca în toate a Lui să fie slava, cinstea, mărirea, onoarea și gloria acum și în ziua veciniceii. Aliluia. Amin.

În adevăratul înțeles al cuvântului de religie, am putea cuprinde forma și răspunsul omului față de ceea ce el venerează în viața sa. Adecă totalitatea învățăturilor și practicilor ce constituiesc raportul omului cu Dumnezeu. După descrierea unor istorici, pe întreg globul pământesc s'ar afla cam 1.860.000.000 (Un miliard optsute șasezeci milioane) de oameni. Toți aceștia, împărțiți după religii separate, ne dau cam următoarea cifră: Creștini, cam șapte sute de milioane. Hinduși, cam două sute treizeci și cinci de milioane. Budiști, cam cinci sute treizeci și șase

de milioane. Mahomedani, cam două sute douăzeci de milioane. Păgâni, cam una sută cincizeci și două de milioane. Israeliti, cam șaptesprezece milioane. Scopul principal și final al tuturor acestor religii este de a introduce în ființa umană o viață morală prin care omul să devie bun și de folos societății. În acest scop fiecare din aceste religii și-au constituit câte o formulă religioasă după care să se conducă în îndeplinirea serviciilor sacre, introducând în programele lor de moralizare, părți doctrinare pe cari le-au crezut mai eficace; crezând că prin aceasta vor putea ajunge la un rezultat satisfăcător. Multe părți din ceremonialul doctrinar al acestor religii, neavând o origină divină, s'au dovedit a fi dăunătoare și păgubitoare părților sufletești. Prin faptul că în executarea acestor ceremonii, să dădea întotdeauna o ocazie potrivită fariseilor și saducheilor de a-și desvolta în public aluatul lor fariseesc, de care creștinii erau sfătuiți să se ferească. Mat. 16 : 1,12. Din această cauză Domnul și mântuitorul Isus Hristos, a combătut cu vehemență formalismele exterioare care să dovedeau a fi fără nici un folos sufleteș; introducând doar câteva taine cari simbolizau realizarea unor bunuri viitoare.

Astfel la începutul erei creștine, credincioșii erau sfătuiți să țină exclusiv numai aceste câteva taine care formau baza exterioară a creștinismului. Și întrucât să prevedea din partea ucenicilor Domnului Isus o rupere și o lepădare dela credință, s'a găsit cu cale a se scrie toate sfaturile care privesc mântuirea cea de obște.

Astfel bunătatea lui Dumnezeu a binevoit ca să avem și în aceste zile la îndemână cartea Noului Testament. În această carte sfântă se cuprinde întreg planul divin pentru mântuirea noastră și această carte e considerată și susținută de circa șapte sute milioane de creștini ca cartea sau Cuvântul Domnului. Astfel cartea aceasta are autoritatea deosebită de a forma o idee fixă la om, dela care nu-l mai poți zguduți nici cu cele mai grele chinuri și torturi.

Prin astfel de idei fixe au suferit primii creștini chinuri și martiraje extraordinare, fără să cedeze dela nobila lor idee creștinească. Pentru aceea un om cu cătuși de puțin raționament, își poate da ușor seama de greutatea și povara ce apasă pe conștiința unui suflet care și-a format odată o idee fixă bazată pe cuvintele sfintelor scripturi și care totuși sub o presiune oarecare a cedat, călcânc în picioare conștiința sa. La atari persoane se întâmplă o adevărată sinucidere sufletească pentru că numai astfel s'ar putea înțelege posibilitatea de a lucra împotriva conștiinței sale. O bună pildă avem în această privință pe Iuda Iscarioteanul, care după ce a comis odjoasa faptă, vânzându-și învățătorul, urmărit mereu de

mustrarea conștiinței lui, n'a mai avut liniștea sufletească și a preferat mai bine să se sinucidă decât să mai trăiască sub presiunea atâtor chinuri grele.

Un om cu puțină putere de judecată, poate înțelege foarte ușor că, orice religie poate avea efectul dorit, numai când ea (religia) se așează pe credință. Pentru că religiei orice om, fie din cea mai înaltă instanță

judecătorească sau de cel mai înalt rang, trebuie să i se supună ca și un rob stăpânului lui, în toate sfaturile și îndrumările ce i le-ar da.

Doresc din inimă ca bunul Dumnezeu să ne ajute ca să putem deveni robi sfaturilor Domnului Isus Hristos și a sfinților apostoli, în vecii vecilor. Amin.

I PATRANJAN

Poate un stat să existe fără religie?

Este un lucru recunoscut de toți și în toate timpurile, că credința religioasă este de neapărată trebuință pentru întocmirea și trăinicia unei societăți sau a unui stat. Necunoștința adevăratului Dumnezeu este cea mai mare primejdie pentru stat; și, cine răstoarnă credința religioasă, dărâmă temelia societății omenești.

Cetățile și națiunile, unde cultul Dumnezeesc s'a ținut la înălțimea sa, au fost celea mai durabile și mai înțelepte; iar veacurile celea mai religioasă au fost totdeauna, celea mai renumite.

Este cu neputință a exista un stat fără religie, îmi pare că mai degrabă ar putea exista o cetate în aer, decât a fi fără credință religioasă. Totdeauna, oamenii au avut trebuință de un frâu; și, în toate locurile, unde există o societate, este nevoie de credință religioasă; legile sunt un frâu, pentru crimele publice, iar religione este un frâu pentru crimele secrete. Ori cât este neamul omenesc de abătut dela credință, totuș sentimentul religios și ideia de Dumnezeu, nu a dispărut din sufletul său. Ori, având în noi acest sentiment și ideia de Dumnezeu, nu ne va lăsa să rămânem neroditori, ci ne va determina a căuta în toate de a face voia lui Dumnezeu.

Credința religioasă, este facultatea sufletului de a primi de adevărate toate lucrurile revelate de Dumnezeu. Ea este o virtute înăscută în sufletul omului, care îl desăvârșește, spre mărirea lui Dumnezeu.

În baza dreptului pozitiv, credința este facultatea absolută, adecă omul poate crede cum vrea, în orice concepție despre Dumnezeu, ori în alte puteri supranaturale, fără a fi împiedecat.

Statul, prin Constituție apără libertatea conștiinței și libertatea credinței. Plecând dela aceste drepturi, să ne întrebăm: N'avem oare fiecare dreptul de a crede în Dumnezeu, cum voim? Vai de inteligența omenească, dacă va căuta a distruge credință religioasă din sufletul poporului.

Cine împedecă pe altul de a crede în Dumnezeu, indiferent cum, numai să creadă în Dumnezeu, face o crimă, pentru că îl împedecă a-și desăvârși rostul pe care i l-a dat Dumnezeu omului pe pământ, iar în mod indirect, destramă fundamentul statului.

Credința religioasă are menirea a distruge din rădăcină stricăciunea veche a obiceiurilor din popor și a lupta pentru înobilarea omului și consolidarea statului. Ea a civilizat popoarele barbare ca: Goții, Ostrogoții, Vizigoții, Hunii, Vandalii, Alanii, ș. a. Acestea popoare sălbatice năvălind asupra Europei, pentru a o trece prin foc și sabie, au dat de zidul creștinismului, de care unii s'au zdrobit, iar alții s'au cumișit. Așa că civilizațiunea Europei nu se datorește decât creștinismului.

Dacă prin creștinism a venit civilizația, adevărata civilizație nu se menține, de cât tot prin creștinism, adecă prin învățătura și practicarea Sfințelor Scripturi. Ne mai ținând seamă de acestea învățături Dumnezeiești, atunci civilizațiunea este vătămătoare, ba chiar periculoasă, deoarece nu mai poate fi frică de Dumnezeu și nici înțelepciune, căci: „Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii; „iar omul care nu se teme de Dumnezeu, nu are nimic sfânt, și omul, care n'are nimic sfânt este în stare să săvârșească orice faptă. El nu poate fi folositor societății și nici statului, fiind periculos pentru ambele.

Unde este civilizație fără credință religioasă, se calcă în picioare, datorită celea sfinte, cu care se hrănește sufletește un popor, sau o națiune. Pretutindenea, unde credința religioasă a fost ținută la nivelul cuvenit, moravurile se înalță, pretutindenea unde credința lăncezește, ele se coboară; răpindu-i-se credința, poporul se demoralizează. Iată ce hrană procură credința religioasă pentru existența și deșteptarea națiunilor și a statelor din întunerecul neștiinței.

IOAN DANCIU

Lecțiuni Biblice

CALENDAR SEPTĂMÂNAL

Luni în 28 Sept. Invitarea lui Avraam. Gen. 18:1-8.
 Mar. „ 29 „ O incurajare în călătorie. Gen. 46:1-7.
 Mer. „ 30 „ O invitare fătarnică Luca 7:36-39.
 Joi „ 1 Oct. O invitare la nuntă. Ioan 2:1-10.
 Vin. „ 2 „ O invitare în Macedonia. Fapte 16:6-10.
 Sâm. „ 3 „ O invitare în casa Lidiei. Fapte 16:11-15.
Duminecă în 4 Octomvrie: O invitare în Macedonia. Fapte 16:1-15. Rom, 15:18-21.

Cuv. Aur. Mat. 28—19.

Cuvânt Adevărat: Când Domnul ne cheamă în lucrare nu se poate ca osteneala noastră să fie zădărnice.

Sumarul Lecțiunii-Introducerea. În lecțiunea de astăzi, vedem noi cum apostolii au înțeles să îndeplinească Cuvântul Domnului prin care li s'a poruncit să meargă în toată lumea și să facă ucenici botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. După cum ne mărturisește Sfânta Scriptură Domnul prin puterea Duhului Sfânt îi însoțea în lucrare și chiar le arăta unde să vestească Cuvântul Lui și unde să nu-L vestească.

Duhul Sfânt i-a oprit. Așa învățăm noi că, Duhul Sfânt a oprit pe apostoli a propovădui Cuvântul în Asia. Lucrul acesta se întâmplă atunci când noi am căuta ca să ne ostenim în jurul unor oameni cari n'au dorința după mântuire și am refuza să vestim Cuvântul celor ce l-ar primi cu mare bucurie.

„**Treci în Macedonia și ajută-ne!**“ Aceasta a fost rugămintea bărbatului din Macedonia pe care Pavel l-a văzut în vedenie. Pavel a înțeles acum că Domnul îi cheamă să vestească Cuvântul în Macedonia și pentru aceea Duhul Sfânt li s'a împotrivit ca ei să vestească în Asia.

Lidia și casa ei. Trecând în Macedonia, apostolii au vestit Cuvântul în cetatea Filipi femeilor pioase cari se adunau la un loc de rugăciune lângă un râu. Domnul a deschis inima Lidiei și ea a primit Cuvântul împreună cu toată casa ei și a fost botezată.

Intrebări: Cine a fost Timotei? Ce purtare a avut el între frați? De ce a oprit Duhul Sfânt pe apostoli să vestească Cuvântul în Asia? Cine i-a rugat să treacă în Macedonia? Cine a crezut în Filipi? Ce fel de femeie era Lidia? Ce a făcut ea după ce a crezut? Când a fost ea botezată cu apă?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 5 Oct. Pocăința tâlharului. Luca 23:39-43.
 Mar. „ 6 „ Pocăința lui Saul. Fapte 9:1-9.
 Mer. „ 7 „ Pocăința temnicerului. Fapte 16:22-34.
 Joi „ 8 „ Cât prețuește cel pocăit lumea. Filip 3:7-11.
 Vin. „ 9 „ Biruința celui pocăit. Ioan 5:1-6.
 Sâm. „ 10 „ Lauda celui pocăit. Galat. 6:14-18.
Duminecă în 11 Octomvrie: Bogăția crucei. Fapte 16:20-34 Filip. 3:7-14.

Cuv. Aur. Fapte 16:31.

Cuvânt Adevărat. Dumnezeu a lăsat o mare binecuvântare în cruce de aceea din fiecare suferință a creștinilor, izvoresc suflete mântuite.

Sumarul Lecțiunii-Introducerea. Lucrul cel bun a avut întotdeauna codtrari și îi are până în ziua de

astăzi. În lume sunt oameni cari trăiesc în așa fel, că Cuvântul lui Dumnezeu le stă împotriva. Aceștia întotdeauna se împotrivesc adevărului și nu ar lăsa să fie vestit Cuvântul, fiindcă El taie izvoarele de câștiguri nedrepte.

O îvinuire nedreaptă. Apostolii au fost învinuiți ca niște oameni tulburători și ca unii cari strică obiceiurile poporului. În fond însă nu era acesta păcatul lor decât acela că au scos duhul necurat din vrăjitoarea în urma căreia alții trăgeau foloase materiale. Din această cauză ei au fost supuși unui tratament barbar. Au fost bătuți cu nuiele, închiși în temnița cea mai dinlăuntru și băgați cu picioarele în butuc.

Pocăința temnicerului. Deși crucea ni se pare de multe ori grea și suferința amară, totuși Dumnezeu să mărește în ea. Aici vedem noi minunea pe care o lucrează Dumnezeu prin servii Săi. Ei deși bătuți și închiși, cântă cântări de laudă lui Dumnezeu. Și atunci se face cutremur mare și să deschid toate ușile închisoarei. Prin minunea aceasta, Dumnezeu întoarce pe temnicer la credință.

Gunoaiele lumii. Dacă privim la starea socială din care a fost chemat Pavel la mântuire, vedem că ea nu era clasa oamenilor de rând. Cu toate acestea el nu s'a rușinat când a fost bătut și închis din pricina credinței sale, fiindcă dânsul s'a desbrăcat de tot ce era limesc și lumea cu onoarea ei nu a privit-o mai mult decât un gunoi.

Intrebări. De ce au fost bătuți și puși în închisoare apostolii? Ce au făcut ei când au fost închiși? Ce s'a întâmplat atunci? Cine a crezut în Domnul prin acea minune? De ce nu s'a rușinat Pavel când a fost arestat, bătut și închis? Cum a privit el crucea lui Hristos?

CALENDAR SEPTĂMÂNAL

Luni în 12 Oct. Bereenii cercetează Scriptura. Fapte 17:10-12
 Mar. „ 13 „ Timotei învață Scriptura. II Tim. 3:14-17.
 Mer. „ 14 „ Scriptura dă mângâiere. Rom. 15:1-4
 Joi „ 15 „ Scriptura s'a scris prin voia Domnului. II Petru 1:19-21.
 Vin. „ 16 „ Domnul a lucrat după scriptură. I Cor. 15:1-4.
 Sâm. „ 17 „ Scriptura e cartea Domnului. Isaia 34:16-17
Duminecă în 18 Octomvrie: Evanghelia în Tesalonic. Fapte 17:1-11 I Tesal. 2:7-12.

Cuv. Aur. Evr. 4:12.

Cuvânt Adevărat. Niciunul dintre aceia cari au cercetat Sf. Scriptură și au păzit cele scrise în Ea, nu s'a înșelat.

Sumarul Lecțiunii-Introducerea. Plecând din Filipi, apostolii s'au oprit în Tesalonic. Aici au intrat în sinagoga Iudeilor și au început a le vorbi despre credința în Isus Hristos.

Două partide. După cum în tot locul unde a pătruns Evanghelia, oamenii s'au despărțit în două, așa și aici. Unii din Iudei și o mare mulțime de Greci temători de Dumnezeu și nu puține femei de frunte au crezut și au trecut de partea lui Pavel, iar ceilalți nu au crezut și au început a face tulburare și a se răsvrăti.

Invinuirea. Iudeii cari nu au crezut, au căutat în multe niște oameni fără căpătâi — așa după cum caută întotdeauna aceia cari vreau să facă rău altora — și pe aceștia i-au atâțat împotriva lui Pavel și a lui Sila. Invinuirea ce le-au adus-o era aceea ca și mai înainte, că fac tulburare în popor și că sunt împotriva poruncilor Cezarului. Tot norodul și dregătorii cetății s'au tulburat.

Pavel și Sila la Berea. În urma tulburării care s'a făcut în Tesalonic, frații au trimis pe Pavel și pe Sila la Berea. Acolo când au sosit ei, au intrat în sinagoga Iudeilor. Aici au fost oameni mai nobili ca cei din Tesalonic, aceștia au început a cerceta să vadă dacă cele ce li se vestesc, sunt întocmai.

Purtarea apostolilor în Tesalonic. Apostolii au avut o purtare dintre cele mai alese printre frații din Tesalonic. Ei au căutat să-i crească în harul lui Dumnezeu, întocmai după cum o doică caută să-și crească copiii trupești, și erau gata a-și jertfi și viața pentru ei.

Intrebări. Din Filipi unde au trecut apostolii să predice? A crezut cineva în Tesalonic? Ce au făcut aceia cari n'au crezut? Din Tesalonic unde au predicat? Ce făceau Iudeii din Berea?

CALENDAR SEPTĂMÂNAL

Luni în 19 Oct. Dragostea față de Dumnezeu. Ioan 14:15-21.
 Mar. „ 20 „ Dragostea față de frați. I Ion 4:18-21.
 Mer. „ 21 „ Dragostea față de toți oamenii. I Tes. 3:11-13.
 Joi. „ 22 „ Dragostea adevărată. I Cor. 13:4-7.
 Vin. „ 23 „ Roadele dragostei I Ion 3:16-18.
 Sâm. „ 24 „ Cum să iubim. Marcu 12:28-31
*Duminecu în 25 Octomvrie: Dragostea creștină. Fapte 18:1-4
 I Cor. 13:1-13.*

Cuv. aur. I Cor., 13:13.

Cuvânt Adevărat. „Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu și Dum-

nezeu rămâne în el.“ I Ioan 4:16-17.

Sumarul Lecțiunii- Introducerea. În lecțiunea de astăzi, învățăm noi despre dragoste. Ap. Pavel voiește să ne arate pildă prin viața lui în Corint (și în orice loc) cum să umblăm în dragoste atât față de Dumnezeu, cât și față de frați și de toți oamenii.

Pavel în Corint. Din Berea Pavel a mers în Atena și de acolo în Corint. În Corint vedem noi marea predare a lui Pavel în slujba Evangheliei. Deși era om cu învățătură mare care ar fi putut să trăiască ușor în urma învățături sale, iată-l aici lucrând cu mâinile la facerea corturilor, numai să poată fi liber să propovăduiască Evanghelia. Și pentru ce a făcut el acest lucru? Fiindcă a iubit pe Dumnezeu și a iubit în acelaș timp și sufletele cari erau în întunec și cărora a căutat cu orice preț să le arate lumina în Hristos.

Dragostea. Dragostea este calea cea mai aleasă vestită de Domnul Isus și de apostolii Săi. De unde lipsește dragostea, de acolo lipsește orice virtute creștină, pentru că dragostea este Dumnezeu și unde nu-i dragoste, nu-i Dumnezeu.

Roadele dragostei. Pentru că în lume sunt mai multe feluri de dragoste, ap. Pavel voiește să ne deslușească roadelile după cari noi putem deosebi dragostea adevărată dintre celelalte. O dragoste care nu este urmată de roadelile arătate la I Cor. 13:4-7, nu-i dragostea care vine dela Dumnezeu. Cine a ajuns la nivelul dragostei, cine o are în el însuși, cine o cultivă și păstrează în inima sa, cine rămâne în ea în toată viața, acela are pe Dumnezeu în sine și el însuși rămâne în Dumnezeu.

Nimeni nu poate să iubească pe cei din jurul său atâta timp cât nu păzește Cuvântul lui Dumnezeu. I Ioan 5:2-3.

Intrebări: Care e cea mai mare virtute creștină?

Prin ce deosebim dragostea adevărată de cea falsă? Când putem iubi din adevăr? etc.

A v i z

Se aduce tuturor la cunoștință, următoarele: Toți acei cari se abonează din nou la revista „Cuvântul Adevărului“, precum și toți acei cari sunt abonați și nu primesc în regulă revista, să se adreseze fr. Ioan Danciu str. Gr. Manolescu Nr. 13 București II.

Iar toți acei ce trimit bani pentru abonamente sau ajutor, să îi trimită pe adresa fr. Gh. Brădin, căsuța poștală Nr. 11 Lipova, jud. Timiș.

*

Când trimeteți bani, nu uitați a scrie pe cuponul mandatului, scopul pentru cari îi trimeteți.

Cine își achită abonamentul la timp, ne dă un mare ajutor. De aceea vă rugăm a nu neglija acest lucru.

Intrucât, din cauza crizei trecem și noi prin greutăți financiare, vă rugăm stăruitor pe toți abonați, cari sunt în restanță cu plata abonamentului, să se silească a o achita de urgență. Pentru că, dacă cineva dorește să-i apară revista la timp, trebuie să se silească să-și achite costul abonamentului la timp.

Se aduce la cunoștință tuturor că cartea de cântări cu note a apărut cu un număr de 397 de cântări alese și să vinde numai pentru prețul de Lei 160 cu camburs iar fără ramburs 150 Lei. Se poate comanda la administrația revistei „Cuvântul Adevărului“ din București II, Str. Gr. Manolescu No. 13.

Botezuri cu Duh Sfânt

Domnul Isus a botezat cu Duhul Sfânt în jud. Arad com. Iermata 9, Agrii 3, Secaș 1, Galați 1, Constanța 1; jud. Maramureș com. Poeni de munți 2, jud. Storo-

jineț com. Corcești 1. Pentru toate mărirea să-l fie lui Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin.